Гей, Славо, Славо, лебедице біла!

Скажи нам казку за ану пору,

Коли тя мати на світ ізронила

Таку нам милу, таку нам любу —

Скажи нам казку: чому-сь така красна,

Як сред Бескидів повноцвітий сад,

Чому-сь так добра, а така нещасна,

Що в твоїм серцю трійсічний булат?!

Чи тебе мати горем повивала,

Що єще груди сум не розсадив?

Чи з хмар льодових колиску збивала,

Що грім не ломить ясних твоїх крил?

Чи в лучах сонця вона тебе мила,

Що твоя досі не жовкне краса?

Чи лист завітний в скалі чеканила,

Що єще думно несесь голова?

Гей, Славо, Славо, де світ той старинний,

Що чував первий житя твого стон?

Де земля тая, де рай твій дитинний,

Що-сь в нім проснула утіх первий сон?

Де твої старці, що тя научали

Честі і правди, світбога любви?

Де тії барди, що в душу ти вляли

Огень і миро з небес вітчини?

Скажи нам, мати: де твої туряня?

Де гнізда твоїх високих вірлів?

Де суть могили твоєго страданя,

І борб, і горя жертвенная кров?

Чи всю азбуку діл твоїх затерла

Бремен безвісних тяжела стопа?

Чи пісньі зойки, все слишком повергла

В вир катакомбів заглади рука?

Мовчиш, святая... Мрак темний скриває

Твою колибель, житя твого май;

Зачим же тоска, голубка, взлітає

Ген десь за гори, над тихий Дунай?

І мов на гробі безнадійна мила

Могилу тисне до вірних грудей,

Так слід цілуєм, куди ти ходила,

Цілуєм порох з костей твих дітей.